

Arrest

nr. 173 915 van 1 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2016.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 29 juli 2016, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 29 augustus om 11.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine afkomstig uit Baku. U bent sinds 2003 lid van de organisatie 'Qarabag Azadlig Teskilati' (QAT) o.l.v. Akif Nagi die de belangen van de vluchtelingen uit Nagorno-Karabach verdedigt en Nagorno-Karabach wil bevrijden van de Armeense bezetters. U werkte als fotografe voor QAT. U nam foto's van hun manifestaties en deze werden gepubliceerd in het partijblad 'Azg Karabakh'. U werd net als andere leden van QAT geviseerd door

leden van de regeringspartij YAP. U werd meerdere malen op manifestaties door de politie opgepakt en mishandeld. U ontving dreigtelefoons en men wou dat u uw werk voor QAT opgaf. Men dreigde u en uw kind te doden. U liet uit schrik uw kind sinds 2008 niet meer naar school gaan. Op 31/08/2008 werd u gearresteerd en u werd drie dagen vastgehouden in het politiekantoor nr. 1 van Azizbeiov. Tijdens uw ondervraging werd u mishandeld en u verloor het bewustzijn. Uw broer kocht u vrij. Na uw vrijlating leefde u ondergedoken. Op 10/12/2008 ontvluchtte u uw land van herkomst. U kwam naar België waar u op 06/01/2009 uw asielaanvraag indiende. U bent in het bezit van de volgende overtuigingsstukken: een kopie van uw identiteitskaart, uw lidkaart van QAT, internetinformatie, 2 DVD's, en 3 foto's.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 7-8 & 10; schriftelijke verklaring p. 1) dat u vanwege uw activiteiten van 2003 tot 2008 voor QAT geïnviseerd werd door de Azerbeidzjaanse autoriteiten. U nam deel aan vele manifestaties van QAT waartijdens u als fotografe foto's nam die gepubliceerd werden in de partijkrant. U maakte o.a. foto's van hoe de politie de demonstranten sloeg. U geeft als voorbeeld dat u op uw 20 deelnames aan manifestaties 18 keer werd aangehouden en mishandeld. Andere leden van QAT die deelnamen aan manifestaties werden ook geslagen en opgepakt. Op 31/08/2008 werd u opgepakt en drie dagen vastgehouden waartijdens u dermate werd mishandeld dat u het bewustzijn verloor. Andere leden van het QAT werden toen ook opgepakt en mishandeld, ze werden misschien een week tot een maand vastgehouden.

Uit de informatie voorhanden op het CGVS waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat 'Qarabag Azadlig Teskilati' (QAT) een organisatie is die strijd voert voor wat zij beschouwen als de bevrijding van Nagorno-Karabach van de Armeense bezetters. Deze organisatie telt veteranen van het Armeens-Azerbeidzjaanse conflict van 1988-1994, Azerische vluchtelingen van Nagorno-Karabach, en intellectuelen, onder zich. Er kan voor QAT geen sprake zijn van een via diplomatieke weg onderhandelde oplossing, de enige oplossing is via een militair optreden Nagorno-Karabach veroveren. Het QAT voert anti-Armeense propaganda en zweren haat aan de Armenen. Zolang Nagorno-Karabach niet is bevrijd is het QAT tegen elk bezoek van Armenen aan Azerbeidzjan en vice versa. Hiertoe vinden er soms gewelddadige anti-Armeense protestacties plaats van het QAT (bv. n.a.v. het bezoek van Armeense sporters of officiële Armeense delegaties). Het is in deze context dat activisten van het QAT soms door de ordediensten kunnen worden aangehouden en het voorwerp kunnen uitmaken van een (preventieve) detentiemaatregel met een eventuele veroordeling tot gevolg. Gelet op de gespannen relaties tussen Baku en Erevan kan de Azerbeidzjaanse regering het zich immers niet veroorloven dat een bezoekende officiële Armeense delegatie (fysiek) belaagd zou worden. Zo werd in 2004 Akif Nagi, de leider van QAT, samen met vijf andere activisten van QAT gearresteerd toen ze met geweld t.o.v. de politie en veiligheidsdiensten probeerden een hotel in Baku binnen te dringen waar er een vergadering werd gehouden van de NAVO waarbij Armeense officieren waren uitgenodigd. Voor deze feiten werd Akif Nagi aanvankelijk veroordeeld tot 5 jaar gevangenisstraf en de andere activisten tot gevangenisstraffen van 3 tot 4 jaar. In beroep werden deze straffen echter meer dan gehalveerd en louter als voorwaardelijke straf opgelegd, zodat allen de rechtbank konden verlaten als vrije personen. Hieruit blijkt duidelijk dat de gerechtelijke instanties in Azerbeidzjan, waarvan vast staat dat ze luisteren naar de uitvoerende macht, geen einde willen stellen aan de activiteiten van het QAT. Het QAT dient immers de belangen van de Azerbeidzjaanse regering door voortdurend de aandacht te vestigen op het door Armeense troepen bezette Nagorno-Karabach. Het hoeft dan ook niet te verwonderen dat de Armeense media het QAT omschrijven als een emanatie van de Azerbeidzjaanse autoriteiten. Dit vindt verder bevestiging in de vaststelling dat het QAT in 2008 deel uitmaakte van de openbare instantie opgericht door het ministerie van defensie die diende toe te zien op de strijdkrachten. Evenzo werd de voorzitter van QAT in 2011 door het ministerie van defensie uitgenodigd voor een bezoek aan de troepen aan de frontlinie tijdens militaire oefeningen.

Op basis van het geheel van deze vaststellingen dient het QAT omschreven te worden als een radicale drukkingsgroep die ervoor ijvert dat Nagorno-Karabach terug deel zou uitmaken van Azerbeidzjan, een doel die ook de Azerbeidzjaanse overheid nastreeft. Het is tijdens voorvallen waar - mogelijks - de openbare orde door het QAT verstoord wordt en/of het imago van de Azerbeidzjaanse overheid schade zou kunnen oplopen, dat de autoriteiten tegen het QAT optreden. Uit dit optreden én uit de banden van het QAT met het ministerie van defensie blijkt echter geenzins dat de Azerbeidzjaanse overheid het QAT wil monddood maken en wil verhinderen dat ze hun mening ventileren over de situatie in Nagorno-Karabach. Uw verklaringen over de problemen die u net zoals andere leden van QAT zou hebben gekend vallen dan ook niet te rijmen met de hierboven gemaakte vaststellingen. Nergens uit de hierboven aangehaalde informatie blijkt dat activisten van het QAT op dermate gewelddadige en systematische wijze geïnviseerd worden door de autoriteiten en u brengt ook geen objectieve stukken aan die uw beweringen staven. Immers, de door u aangebrachte informatie gevonden op internet en de 2 DVD's tonen louter aan dat het QAT protestacties onderneemt

tegen Armenië en ijvert voor de bevrijding van Nagorno-Karabach waarbij activisten soms worden opgepakt door de politie. Deze aanhoudingen kunnen - zoals o.a. uit de door u aangebrachte videofragmenten blijkt - gepaard gaan met schermutselingen tussen de politie en de betogers. Het loutere feit dat leden van QAT tijdens het bijwonen van illegale betogingen worden opgepakt door de politie, toont echter niet aan dat de autoriteiten op een, naar de zin van de Vluchtelingenconventie of de subsidiaire bescherming, ongeoorloofde manier hebben gehandeld.

Bovendien kunnen uw beweringen (CGVS p. 6-7 & 9) dat u van 2003 tot 2008 als fotograaf voor QAT heeft gewerkt niet zo maar voor waar worden aangenomen. U kan immers slechts drie foto's voorleggen waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid wie deze genomen heeft. Uw partijkaart toont uw activiteiten voor het QAT niet aan. Van een persoon die jarenlang voor een organisatie werkte en stelt dat zij maandelijks naar manifestaties ging en er foto's nam die in het partijblad 'Azg Karabakh' werden gepubliceerd, kan verwacht worden dat zij meer overtuigende bewijsstukken zou kunnen voorleggen zoals bv. exemplaren van het partijblad waarin uw foto's - met referentie naar uw naam - werden opgenomen. U verklaart (CGVS p. 3-4, 8-9; schriftelijke verklaring p. 2) dat u er in 2008 tijdens uw vlucht niet aan gedacht heeft om dergelijke zaken mee te nemen daar u bang was en bedreigd en beledigd was geweest. Sinds u in België bent heeft u geen contact meer gehad met uw familie noch met mensen van het QAT in Azerbeidzjan omdat u bang bent hen in gevaar te brengen daar het YAP alles controleert en de telefoon wordt afgeluisterd. Deze motivatie kan niet worden weerhouden. Er moet immers worden opgemerkt dat er nog voldoende andere communicatiemiddelen voorhanden zijn om contact op te nemen met het thuisfront, zoals onder meer het internet of een eenvoudige briefwisseling, hetzij rechtstreeks, hetzij via derden. Bijgevolg kan redelijkerwijs worden verwacht dat u ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om uw voorgehouden relaas minstens met een begin van bewijs te staven. Ook moet worden opgemerkt dat deze motivering om geen contact te nemen met uw familie of leden van het QAT contradictorisch is aangezien u wel via de eigenaar van uw huis in België contact had met uw broer in Azerbeidzjan en hij u per fax een kopie van uw identiteitskaart heeft bezorgd (CGVS p. 4 & 9; schriftelijke verklaring p. 2-3). Redelijkerwijze kan er dus verwacht worden dat er meer overtuigende bewijsstukken worden voorgelegd betreffende uw activiteiten voor het QAT. U bent reeds meer dan zeven jaar in België en heeft aldus meer dan ruim de tijd daartoe gehad. Uw nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van uw vrees voor vervolging in Azerbeidzjan als ook over de geloofwaardigheid van uw problemen.

Bovendien was u niet op de hoogte van het hierboven reeds aangehaalde feit dat Akif Nagi, de voorzitter van het QAT, in 2004 aanvankelijk tot 5 jaar gevangenisstraf was veroordeeld (CGVS p. 7). Aangezien u sinds 2003 werkte voor de partijkrant van het QAT kan redelijkerwijze verwacht worden dat u hiervan weet zou hebben. Zelfs van een fotografie die voor het QAT foto's maakte van de manifestaties kan verwacht worden dat zij weet zou hebben dat de voorzitter van haar partij tot een gevangenisstraf werd veroordeeld. Deze vaststelling ondermijnt bijkomend uw beweringen over uw jarenlange inzet voor het QAT. Logischerwijze worden ook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen omwille van uw activisme voor het QAT verder ondermijnd.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen inzake uw vluchtroute van Azerbeidzjan naar België. U stelt (CGVS p. 4; DVZ verklaring pt. 33-34) dat u met een vriend van uw broer in een personenwagen reisde van Baku naar Leningrad en van daar illegaal in een persoonswagen naar Brussel kwam. De smokkelaar S. (...) hield zich bezig met de grenscontroles en hij had 5.000€ bij. U had geen idee hoe u reisde; onder welke naam noch met welke documenten. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u geen informatie kan geven over uw reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document / (valse) paspoort dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde en niet op de hoogte bent van de documenten die werden gebruikt, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Azerbeidzjaans paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas als ook uw algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Uit het medisch attest dd. 05/07/2010 blijkt dat u behandeld wordt door een psychiater in het kader van een posttraumatische stress. Aangezien het psychiatrische rapport geen uitsluitsel bood over de ernst van de aantasting van uw cognitief geheugen, heeft de commissaris-generaal beroep gedaan op een

psycholoog, adviseur-expert, die de ernst van de aantasting van uw cognitief geheugen grondig heeft onderzocht en die tot het besluit is gekomen dat u beschikt over normale cognitieve krachten (geheugen, aandacht, intellect, enz...) en u in staat bent om op een zelfstandige en functionele (interview) manier uw asielrelaas te verdedigen.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. De kopie van uw identiteitskaart bevat louter persoonsgegevens die niet worden betwist. Uw lidkaart van QAT, de internetinformatie, de 2 DVD's, en 3 foto's, werden hierboven reeds besproken. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat deze stukken geen informatie leveren over de problemen die u in Azerbeidzjan zou hebben gekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatsecretaris op het feit dat u in België twee kinderen heeft met uw partner N. T. (...) (O.V. 5.889.680) die volgens uw verklaringen een onbeperkt verblijfsstatuut heeft in België (zie geboorteakte dd. 15/06/2011 en dd. 23/09/2013)."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de materiële motiveringsplicht, van "het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing" en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat de verklaringen van verzoekende partij over de problemen die zij net zoals andere leden van QAT zou hebben gekend niet te rijmen vallen met de vaststellingen aangaande het QAT zoals deze blijken uit de beschikbare informatie, oppert verzoekende partij vooreerst dat deze analyse nooit aan haar werd meegedeeld, zodat zij de kans niet heeft gehad zich hiertegen te weren. Nochtans kan redelijkerwijze worden aangenomen dat het CGVS op 4 jaar tijd – de schriftelijke vragenlijst werd door verzoekende partij in 2010 ingevuld – reeds haar analyse had afgerond, zodat zij hiermee geconfronteerd kon worden tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 6 februari 2014. Verder meent verzoekende partij dat deze analyse niet volledig is, daar enkel rekening gehouden wordt met de gelijkenissen tussen de Azerbeidzjaanse regering en niet met de verschillen. Verzoekende partij haalt aan dat het QAT ook actie voert voor de vluchtelingen en IDP's uit de Karabach die volledig aan hun lot worden overgelaten, waarmee het kritiek uit tegen het beleid van de regering. Verzoekende partij bezocht voor QAT deze vluchtelingen en IDP's en maakte hiervan foto's die verschenen in het partijblad 'Azg Karabakh'. Ook uitte het QAT kritiek tegen het bezoek van minister Ramil Usubov aan Yerevan, Armenië. Dergelijke kritiek wordt door de Azerbeidzjaanse regering geenszins geduld. Verzoekende partij verwijst ten slotte nog naar een internetartikel van 29 april 2014 waaruit blijkt dat *"recentelijk nog mensenrechtenverdedigers die IDP's steunden, vervolgd worden door de overheid"*.

2.2.4.2. Vooreerst bemerkt de Raad dat, daar waar verzoekende partij stelt dat zij nooit geconfronteerd werd met de analyse van verwerende partij, de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is maar een administratieve. Er bestaat voor de commissaris-generaal geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekende partij niet aantoonde hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Bovendien schrijft geen enkele rechtsregel voor dat de commissaris-generaal de asielzoeker op voorhand dient te confronteren met de informatie op grond waarvan hij voornemens is de bestreden beslissing te nemen.

Waar verzoekende partij benadrukt dat het QAT ook kritiek uit tegen de Azerbeidzjaanse regering en dat deze laatste dit niet duldt, bemerkt de Raad dat dit geenszins afbreuk doet aan de vaststellingen die blijken uit de beschikbare informatie (administratief dossier, stuk 33, landeninformatie, delen 1 en 2), met name dat de autoriteiten weliswaar tegen het QAT optreden tijdens voorvallen waar – mogelijks – de openbare orde door het QAT verstoord wordt en/of het imago van de Azerbeidzjaanse overheid schade zou kunnen oplopen, doch dat uit dit optreden én uit de banden van het QAT met het ministerie van defensie echter geenszins blijkt dat de Azerbeidzjaanse overheid het QAT monddood wil maken en wil verhinderen dat ze hun mening ventileren over de situatie in Nagorno-Karabach, en dat nergens uit de beschikbare informatie blijkt dat activisten van het QAT op dermate gewelddadige en systematische wijze gevisieerd worden door de autoriteiten zoals verzoekende partij tracht voor te houden. Door verzoekende partij wordt geen andersluidende informatie aangebracht. Zij verwijst immers louter naar een internetartikel omtrent de aanhouding van Leila Yunus, doch blijkt uit het artikel niet dat deze mensenrechtenactiviste een activiste zou zijn van het QAT. Het artikel is dan ook niet van aard om de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier over de houding van de Azerbeidzjaanse autoriteiten ten aanzien van QAT (administratief dossier, stuk 33, landeninformatie, delen 1 en 2) te weerleggen.

2.2.5.1. Verder bemerkt verzoekende partij dat verwerende partij haar activiteit en inzet voor het QAT niet geloofwaardig acht, ondanks haar lidmaatschap van het QAT op zich niet betwijfeld wordt, niet getwijfeld wordt aan de authenticiteit van haar lidkaart en evenmin betwist wordt dat zij de auteur is van de foto's die zij heeft neergelegd. Zij wordt enkel verweten dat zij slechts drie foto's kan voorleggen, doch dient ermee rekening gehouden te worden dat zij geen contacten meer heeft met het thuisfront. Weliswaar heeft zij een onrechtstreeks contact gehad met haar broer en heeft deze haar identiteitsdocumenten overgemaakt, doch heeft haar broer dit enkel gedaan omdat deze documenten noodzakelijk waren voor verzoekende partij om een kans te maken op een verblijf in België en hij verzoekende partij liever niet ziet terugkeren naar Azerbeidzjan. Immers wordt zij door haar familie aansprakelijk gesteld voor de dood van haar vader, die aan een hartaanval overleden is. Gelet op deze omstandigheden en om geen verdere problemen voor haar familie te veroorzaken, heeft verzoekende partij geen contact meer gezocht. Deze houding van verzoekende partij stemt overigens overeen met het profiel dat van haar geschetst wordt door de psycholoog van het CGVS die haar onderzocht heeft.

2.2.5.2. De Raad treedt verwerende partij evenwel bij waar deze stelt dat verzoekende partij geenszins aantoonde inderdaad van 2003 tot 2008 als fotograaf voor QAT te hebben gewerkt.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat niet betwist wordt dat zij de auteur is van de foto's die zij heeft neergelegd, wijst de Raad erop dat deze opmerking berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers motiveert verwerende partij dat uit de door verzoekende partij neergelegde foto's niet kan worden afgeleid wie deze genomen heeft. Deze foto's volstaan dan ook niet om haar activiteiten voor QAT aan te tonen.

Verder is de Raad van oordeel dat verwerende partij terecht stelt dat van een persoon die jarenlang voor een organisatie werkte en stelt dat zij maandelijks naar manifestaties ging en er foto's nam die in het partijblad 'Azg Karabakh' werden gepubliceerd, verwacht kan worden dat zij meer overtuigende bewijsstukken zou kunnen voorleggen zoals bv. exemplaren van het partijblad waarin haar foto's – met referentie naar haar naam – werden opgenomen. De Raad bemerkt dienaangaande dat de bewijslast – zoals reeds aangehaald – berust bij de kandidaat-vluchteling zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoekende partij betreffen – immers heeft verzoekende partij haar land van herkomst verlaten omwille van de problemen die zij kende ten gevolge van haar activiteiten voor het QAT – is het niet kennelijk onredelijk van de Commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning onderneemt om de nodige stavingstukken te verzamelen. Verzoekende partij toont niet aan dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om deze belangrijke stukken in verband met haar asielrelaas te bemachtigen. Zo is het niet aannemelijk dat verzoekende partij zelfs niet getracht heeft om deze stavingstukken van haar asielrelaas via haar broer te bekomen, temeer daar deze reeds bereid bleek te zijn om haar identiteitsdocumenten aan haar over te maken. Evenmin heeft zij enige poging ondernomen om bewijs van haar activiteiten voor het QAT te bekomen via andere leden van het QAT. Waar verzoekende partij desbetreffend nog stelt dat haar houding overeenstemt met het profiel dat van haar geschetst wordt door de psycholoog van het CGVS, stelt de Raad vast dat nergens uit het verslag van de psycholoog van het CGVS blijkt dat het profiel van verzoekende partij haar zou verhinderen hiertoe stappen te ondernemen. Er werd vastgesteld dat verzoekende partij *"uitstekende cognitieve functies"* heeft en assertief reageert (administratief dossier, stuk 16).

Ten slotte bemerkt de Raad nog dat het loutere lidmaatschap van verzoekende partij van QAT, hetgeen zij aantoonde met haar lidkaart, niet aantoonde dat zij van 2003 tot 2008 als fotograaf voor QAT heeft gewerkt en/of dat zij omwille van haar activiteiten voor QAT problemen kende met de Azerbeidzjaanse autoriteiten.

2.2.6. Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij niet op de hoogte was van het feit dat Akif Nagi, de voorzitter van het QAT, in 2004 aanvankelijk tot 5 jaar gevangenisstraf was veroordeeld, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij meent dat verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden *"met alle correcte antwoorden en juiste en spontane inlichtingen die verzoekende partij verschaft heeft en die duidelijk aantonen dat verzoekende partij zich inzette voor de QAT"*, wijst de Raad erop dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). De vaststelling dat verzoekende partij geen

enkel overtuigend bewijs neerlegt van haar activiteiten voor QAT ondermijnt op ernstige wijze deze door haar beweerde activiteiten voor QAT. Bovendien, zelfs indien geloof kan worden gehecht aan haar bewering van 2003 tot 2008 als fotograaf voor QAT te hebben gewerkt, *quod non*, dient te worden benadrukt dat de door verzoekende partij voorgehouden problemen met de Azerbeidzjaanse autoriteiten hoe dan ook niet aannemelijk zijn gelet op de beschikbare informatie omtrent de houding van de Azerbeidzjaanse autoriteiten tegenover QAT (zie punt 2.2.4.2.).

2.2.8.1. Voorts meent verzoekende partij nog dat de onduidelijkheid nopens de reisroute niet zwaarwichtig genoeg is om de beslissing te dragen. Verzoekende partij herhaalt dat zij persoonlijk niet gecontroleerd werd en dat de smokkelaar haar effectief probleemloos tot België bracht. Zij heeft de smokkelaar goed betaald en kreeg de belofte zonder hinder tot België te geraken. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat de smokkelaar smeergeld betaalde aan de grens.

2.2.8.2. De Raad wijst er evenwel op dat het louter herhalen van dit onderdeel van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Verder oordeelt de Raad dat van een persoon, die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar de Europese Unie, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van het voorgehouden relaas dat geen nadere verklaringen kunnen worden afgelegd omtrent de voor haar gebruikte reisdocumenten. Evenwel is het algemeen geweten dat er bij binnenkomst van Euro/Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Het risico voor zowel verzoekende partij als de smokkelaar op ontdekking is dan ook zeer reëel. Om die reden acht de Raad het ongeloofwaardig dat de chauffeur/passeur het risico zou nemen verzoekende partij geen aanwijzingen of informatie te geven over de voor haar gebruikte reisdocumenten en over hoe zij zich dient te gedragen in het geval van een controle. Deze vaststelling doet vermoeden dat verzoekende partij haar Azerbeidzjaans paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door haar verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop zij uit het land vertrokken is, verborgen te houden.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij nog opmerkt dat het psychologisch verslag dat opgemaakt werd door de psycholoog van het CGVS tevens belangrijke informatie bevat over het profiel van verzoekende partij en dat hiermee dan ook rekening gehouden moet worden bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar asielrelaas en van de subjectieve vrees die verzoekende partij kan koesteren in geval van terugkeer, wijst de Raad erop dat in het psychologisch verslag besloten wordt dat verzoekende partij beschikt over normale cognitieve krachten (geheugen, aandacht, intellect, enz...) en zij in staat is om op een zelfstandige en functionele manier haar asielrelaas te verdedigen (administratief dossier, stuk 16). De inhoud van het psychologisch verslag is dan ook niet van aard afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen.

2.2.10. Aangaande de verwijzing van verzoekende partij naar de interne situatie in Azerbeidzjan, waarbij zij, onder verwijzing naar verschillende internetartikels, benadrukt dat men te kampen heeft met een autoritair regime dat geen kritiek duldt en dat persvrijheid en vrijheid van meningsuiting er onbestaand zijn, merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Azerbeidzjan niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond.

2.2.11. Waar verzoekende partij meent dat artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd geschonden, wijst de Raad erop dat desbetreffend artikel het volgende bepaalt: *"Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren."* De toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: *"Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw*

gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.” (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347).

2.2.12. Waar verzoekende partij verwijst naar artikel 4 van voormelde richtlijn 2004/83/EG stelt de Raad vast dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoonde dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld. Bovendien wijst de Raad erop dat de paragrafen 4 en 5 van dit artikel bij de wet van 28 april 2010 houdende diverse bepalingen werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Azerbeidzjan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 32 en 33), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 6 februari 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Azeri en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT